

Uitspraak Raad van Tucht

Kenmerk RBT:2026:005

klachtnummer 6583.01.08-134.97

uitspraakdatum: 1 juli 2026

Uitspraak van de Raad van Tucht van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag

inzake de klacht van

A. te B. en C. te D. (hierna ook te noemen: klagers)

tegen

E., kantoorhoudend te D. (hierna: beklaagde)

1. Loop van het geding

1.1 Op 4 juli 2025 heeft A. namens klagers bij de Raad van Tucht van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Raad) een klacht ingediend tegen beklaagde.

1.2 Beklaagde heeft op 16 december 2025 een verweerschrift ingediend.

1.3 Partijen hebben geen gebruik gemaakt van de op grond van artikel 12 van het Reglement Tuchtrechtspraak RB (hierna: het RTRB) voorgestelde mediation.

1.4 A. heeft namens klagers op 24 februari 2026 een conclusie van repliek ingediend. Daar heeft zij op 5 maart 2026 een machtiging van C. en, ter identificatie van hen, afschriften van de rijbewijzen van klagers aan toegevoegd.

1.5 Beklaagde heeft op 27 maart 2026 een conclusie van dupliek ingediend. Hij heeft daar een voorstel voor een vaststellingsovereenkomst aan toegevoegd.

1.6 Tot de stukken van het geding behoort tevens de door beklaagde ter zitting voorgedragen pleitnota.

1.7 De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden op de zitting van de Raad van 24 juni 2026 te Den Haag. Daarbij zijn A. en beklaagde verschenen.

2. Feiten

2.1 Beklaagde is als belastingadviseur werkzaam te D. en J. en is als lid van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Vereniging) als "RB" ingeschreven. Hij verricht zijn werkzaamheden als belastingadviseur onder de naam F.. Het kantoor van beklaagde geeft op de website aan deskundig te zijn op civiel-, fiscaal- en notarieel rechtsgebied.

2.2 Op 28 mei 2024 is de toenmalige echtgenote van C., G. (de erflaatster), overleden. C. is nadien getrouwd met A.. De erflaatster had een testament opgemaakt waarin zij C. als executeur aanwees. Naast C. is de zoon van het echtpaar (hierna: de zoon) erfgenaam. De zoon is woonachtig te K.. Uit de stukken van het geding blijkt voorts dat H., te I., een bedrag uit de erfenis heeft verkregen.

2.3 In juni 2024 is beklaagde door C. benaderd om de aangifte erfbelasting te verzorgen. C. heeft daarbij te kennen gegeven dat A. contact zal onderhouden over die aangifte. Hij heeft ook een volmacht ten behoeve van A. verstrekt.

2.4 Ten behoeve van de uitvoering van de opdracht de aangifte erfbelasting te verzorgen zijn aan beklaagde de nodige gegevens verstrekt. Het betrof in elk geval een boedelbeschrijving, het testament van de erflaatster en een verklaring van erfrecht. Deze gegevens stonden in elk geval vanaf oktober 2024 ter beschikking aan beklaagde. De aangifte zou uiterlijk voor ommekomst van de aangiftetermijn, 28 januari 2025, worden gedaan. In oktober 2024 heeft beklaagde ook een declaratie van ruim € xx aan C. gestuurd, welke deze laatste heeft voldaan. De declaratie vermeld onder andere het volgende:

“Wegens: advies en werkzaamheden aangifte erfbelasting en advies huwelijksvermogens-recht inclusief bespreking 17 oktober 2024 6 uur a € xx
4% kantoorkosten”

2.5 Nadat bericht over de aangifte enige tijd uitbleef heeft A. contact met beklaagde opgenomen om navraag te doen over de stand van zaken. Dit deed zij in elk geval telefonisch op 7 april 2025. Op 9 april 2025 stuurt A. beklaagde een bericht waarin zij hem vraagt haar in te lichten over stand van zaken van de aangifte erfbelasting en wanneer deze klaar is. Zij vraagt hem ook de declaratie toe te lichten door te verklaren waaraan beklaagde de gedeclareerde tijd heeft besteed en hoeveel tijd hij nog nodig denkt te hebben. Het bericht bevat de volgende vragen:

“Wat is de stand van zaken m.b.t. de aangifte erfbelasting?

(...)

(...) waaraan heeft u de reeds gedeclareerde uren aangifte erfbelasting besteed

(...) hoeveel uren denkt u nog nodig te hebben

(...) wanneer is de aangifte klaar

(...) Tot welke datum loopt de huidige machtiging DigiD en kunt u binnen die tijd de aangiften inkomstenbelasting afronden?

2.6 Na enig reclameren door A. antwoordt beklaagde op 22 april 2025 onder andere als volgt:

“De vragen die u hebt gesteld kosten wel enige tijd om deze te beantwoorden, het dossier moet namelijk worden nagekeken en de vragen moeten zorgvuldig worden beantwoord. Dit kost de nodige tijd en aandacht.

De tijd die ik hieraan moet besteden om C. goed van dienst te zijn – en hij is/was altijd tevreden ter zake mijn dienstverlening – gaat echter verder dan wat is overeengekomen is het kader van mijn vaste dienstverlening aan C.. Om de continuïteit en de kwaliteit van mijn dienstverlening te waarborgen, is

het alleszins redelijk dat de tijd die ik hieraan besteed wel in rekening te brengen conform mij uurtarief van € xx ex BTW en 4% kantoorkosten.

Uiteraard zal ik alleen de kosten in rekening brengen voor de inhoudelijke werkzaamheden waaronder de beantwoording van uw vragen die buiten de reguliere ondersteuning vallen.

Graag maak ik met u een afspraak om uw vraagstellingen samen met te bespreken en te beantwoorden. De ervaring leert dat dit de beste methode is om een goed inzicht te krijgen en naar tevredenheid te beantwoorden en of af te handelen.

Uiteraard blijf ik meedenken en zal ik transparant zijn over de tijdsbesteding, dit gebeurt middels de urenstaat.”

De reactie van beklaagde bevat geen antwoord op de door A. gestelde vragen (zie 2.5).

2.7 A. reageert hier per e-mailbericht van dezelfde datum als volgt op:

“(…) Graag ontvangen wij per ommegaande een schriftelijk antwoord op onze vragen. Het zijn immers een paar eenvoudige, praktische vragen, verre van inhoudelijk, waarvoor geen gesprek nodig is.

Wij gaan er ook vanuit dat hier verder geen extra kosten voor in rekening worden gebracht. (...)”

Na het uitblijven van een reactie stelt A. voor naar het kantoor van beklaagde te komen.

2.8 Op 25 april 2025 bericht beklaagde klagers onder andere als volgt:

“(…) Ik denk en ik ga ervan uit dat er geen aangifte erfbelasting nodig is maar ik zal dit voor de zekerheid nakijken.

Evenals dat er geen testament is gemaakt en dat er geen kinderen zijn nagelaten.”

2.9 Diezelfde dag bericht A. beklaagde dat zij de indruk heeft dat beklaagde de door klagers verzonden stukken nog niet heeft ingezien. De aanleiding voor die indruk is dat, had hij dat gedaan, hij dan immers had geweten dat er wel sprake was van een testament en van de nalatenschap aan de zoon. Nogmaals vraagt A. een verantwoording van de bestede uren.

2.10 Daarop bericht beklaagde aan A. op 28 april 2025 onder andere als volgt:

“Nu blijkt dat er geen vertrouwen is geeft ik de opdracht terug en wordt de overeenkomst per heden 29 [sic] april 2025 ontbonden.”

2.11 Later die dag, 28 april 2025, vindt de bespreking tussen A. en beklaagde plaats. De verklaringen die partijen over de toedracht van die bespreking geven komen niet overeen. Wel stellen partijen eenparig dat A. verzocht de door haar en C. aangeleverde stukken terug te geven, dat beklaagde dit heeft geweigerd en dat na tussenkomst van de politie, die door A. was gebeld, beklaagde heeft toegestaan dat A. kopieën van stukken meenam. De originele stukken zijn nadien per aangetekende post aan klagers verzonden. Beklaagde heeft de door hem op declaratie ontvangen gelden niet terugbetaald.

2.12 De aangifte erfbelasting is nadien verricht met behulp van een andere adviseur. De aanslagen zijn inmiddels opgelegd, maar deze bevatten een bedrag aan belastingrente vanwege de late indiening. Beklaagde stelt uitstel te hebben gevraagd voor het doen van de aangifte erfbelasting. Tot de stukken van het geding behoort enkel een niet-getekend en (vermoedelijk) niet-ingediend verzoek tot uitstel voor vier dagen (tot 1 februari 2025) gedateerd op de vervaltermijn van 28 januari 2025

2.13 Op 4 juli 2025 heeft klaagster bij de Raad de klacht ingediend tegen beklagde. Sindsdien heeft beklagde diverse pogingen ondernomen om de ontstane situatie in der minne op te lossen (al dan niet door middel van mediation). Dit heeft niet tot overeenstemming geleid.

3. De klacht en conclusies van klager en beklagde

3.1 Naar de Raad begrijpt, verwijten klagers beklagde in de onderhavige klachtprocedure, kort gezegd: handelen in strijd met de artikelen 1.1, 10.3, 11.1, 12.2, 13. en 14.2 van het Reglement Beroepsuitoefening, (RBU) doordat beklagde:

3.1.1 de opdracht niet heeft uitgevoerd;

3.1.2. de vragen van A. niet heeft beantwoord;

3.1.3. zich heeft gedragen in strijd met de eer en waardigheid van het beroep bij de bespreking van 28 april 2025;

3.1.4. geen overleg heeft gevoerd over de overschrijding van aangiftetermijn; en

3.1.5. niet op het verzoek van A. een specificatie van zijn de declaratie heeft verstrekt, waaruit kan worden opgemaakt hoeveel uren voor welke werkzaamheid in rekening zijn gebracht.

3.2 Beklaagde stelt primair dat de klacht in al haar onderdelen niet-ontvankelijk dient te worden verklaard en subsidiair dat de klachten ongegrond dienen te worden verklaard.

3.3 Klagers concluderen dat de klacht gegrond dient te worden verklaard.

4. Beoordeling van de klachten

Ontvankelijkheid

4.1 Beklaagde meent dat de aan A. afgegeven volmacht niet in vrijheid door C. is verstrekt. Hij heeft geen stukken ingebracht waaruit de juistheid van zijn stelling zou kunnen blijken. De Raad ziet daartoe ook geen aanwijzing in het zaaksdossier. Wel bevinden zich daarin aanwijzingen dat A. steeds is opgetreden in het gezamenlijk belang van klagers. Ook merkt de Raad op dat beklagde keer op keer contact zoekt met C., die dan voortdurend laat weten dat A. de contacten voor hem verzorgt en dat zij zijn volmacht daartoe heeft en zijn vertrouwen geniet. De Raad ziet ook geen andere gronden om de klacht niet-ontvankelijk te verklaren, zodat de klacht inhoudelijk kan worden behandeld.

De Klachten

4.2 De klachten lenen zich voor gezamenlijke behandeling.

4.3 Vast staat dat beklaagde de opdracht tot het verzorgen van de aangifte erfbelasting heeft aanvaard en dat hij deze niet heeft volbracht. Partijen zijn het daarover eens. A. heeft echter desgevraagd verklaard dat een schriftelijke opdrachtbevestiging (althans overeenkomst van opdracht) ontbrak. Beklaagde heeft zich op het standpunt gesteld dat wel een schriftelijke opdrachtbevestiging is gegeven. Hij kan zich de opdrachtbevestiging in deze specifieke zaak niet herinneren, maar leidt het bestaan daarvan af uit de omstandigheid dat hij – zo stelt hij – altijd een opdrachtbevestiging maakt. Een opdrachtbevestiging ontbreekt echter in de stukken van het geding. Gelet op het voorgaande houdt de Raad het ervoor dat er geen schriftelijke opdrachtbevestiging is verstrekt. Dat is op zichzelf niet in strijd met het RBU, maar de Raad is wel van oordeel dat bij het ontbreken daarvan, onduidelijkheden ten aanzien van de opdracht voor rekening komen van beklaagde.

4.4 Beklaagde heeft de overeenkomst van opdracht ontbonden omdat hij merkte, zo stelt hij, dat het vertrouwen ontbrak. Uit de correspondentie ter zake leidt de Raad af dat beklaagde dit constateerde omdat A. hem verweet de stukken, die reeds maanden zijn bezit waren, nog niet had ingezien. Beklaagde heeft dat ook niet concreet betwist en ook de Raad krijgt die indruk bij het lezen van het bericht van beklaagde van 22 april 2025. Beklaagde moet voorts duidelijk zijn geweest dat de door hem te verzorgen aangifte reeds maanden daarvoor ingediend had moeten worden. De Raad stelt vast dat beklaagde, door de opdracht op dat moment te ontbinden (zonder een, naar het oordeel van de Raad, geldige reden), in strijd heeft gehandeld met het bepaalde in artikel 11, lid 1, van het RBU.

4.5 Klagers klagen er voorts over dat beklaagde de door hen gestelde vragen niet heeft beantwoord. Het gaat dan in het bijzonder om de vragen over de aangifte erfbelasting gesteld in de email van 9 april 2025 (zie 2.5, de eerste vier vragen die daar zijn geciteerd). De Raad volgt klagers daarin en overweegt als volgt.

4.6 Beklaagde had, toen het einde van de aangiftetermijn naderde, eigener beweging klagers op de hoogte dienen te stellen van de overschrijding daarvan en overleg moeten voeren over het vervolg. Dat heeft hij niet gedaan. In plaats daarvan heeft hij de aangifte eerst maanden op zijn beloop gelaten zonder klagers daarover in te lichten. Ook toen A. zelf contact met beklaagde zocht om naar de stand van zaken te vragen, informeert beklaagde haar daar nog steeds niet over (terstond en eventueel met verontschuldiging), maar laat hij de zaak weer op zijn beloop om vervolgens te laten weten slechts tegen betaling antwoord te willen geven op de simpele vraag, terwijl hij de noodzaak van het stellen ervan zelf heeft gecreëerd. De Raad acht het gedrag van beklaagde in strijd met de eer en waardigheid van het beroep, zoals bedoeld in artikel 1, lid 1, van het RBU.

4.7 Het opschrift van de factuur van beklaagde is “Factuur ter nadere verrekening”. De Raad leidt hieruit af dat het mogelijk deels gaat om een voorschotnota. Beklaagde is hier echter niet duidelijk over en klagers zijn zich daar klaarblijkelijk niet van bewust. Het is naar het oordeel van de Raad aan beklaagde om vanaf het begin van de opdrachtrelatie helderheid te scheppen over de wijze waarop hij voor zijn werkzaamheden zal declareren. Op de vragen van klagers (zie 2.5) werd beklaagde de gelegenheid geboden om die helderheid alsnog te scheppen. Hij had daarop moeten verklaren hoeveel uren hij al aan

de werkzaamheden had verricht en waar hij deze tijd aan heeft besteed. Ook had hij moeten reageren op het verzoek van klagers om een inschatting van de nog te besteden tijd (en kosten), door een realistische inschatting daarvan te maken of, indien een dergelijke inschatting niet goed mogelijk was, dat aan klagers te laten weten. Deze kans heeft beklaagde echter laten liggen. In plaats daarvan liet hij de vragen onbeantwoord en heeft hij de opdracht neergelegd. De Raad voegt hieraan toe dat ook het ontbinden van de overeenkomst van opdracht beklaagde niet ontslaat van de verplichting zijn reeds verzonden declaraties desgevraagd naar behoren te specificeren. De ontbinding van de overeenkomst had juist voor beklaagde aanleiding geweest moeten zijn om helderheid te verstrekken over het nog onbenutte deel van het voorschot om dat gedeelte aan klagers te restitueren. Ook die kans heeft beklaagde laten varen. De Raad acht de gedraging van beklaagde in strijd met het bepaalde in artikel 1, lid 1, artikel 12, lid 1, en artikel 14, lid 2, van het RBU.

4.8 Zoals hiervoor vermeld liggen de standpunten van partijen uiteen met betrekking tot het voorgevallene tijdens de bespreking van 28 april 2025. Wel staat vast dat beklaagde weigerde de door klagers aan hem verstrekte stukken terug te geven. Gelet op de omstandigheid dat hijzelf de opdracht toen reeds had neergelegd, had hij echter geen gerechtvaardigd belang meer bij het onder zich houden daarvan (in elk geval de stukken die hijzelf daarvoor van klagers had ontvangen, zoals de verklaring van erfrecht). Vanwege diezelfde omstandigheid kan het verzoek van A. om de stukken te overhandigen ook niet als een verrassing zijn gekomen. Onder die omstandigheden acht het Hof de ongeclausuleerde weigering van beklaagde de stukken te overhandigen verwijtbaar. Dat hij later, na tussenkomst van de politie, tot overhandiging bereid is geweest maakt dit niet anders. De gedragingen van beklaagde leveren strijd op met artikel 1, lid 1, en artikel 10, lid 3, van het RBU.

4.9 In zijn verweer (zowel schriftelijk als ter zitting) herhaalt beklaagde zijn twijfel over de bevoegdheid van A.. De Raad acht dit ongefundeerd. Ook herhaalt hij zijn standpunt dat op klagers een verplichting rust mee te werken aan een mediationtraject. De Raad acht dat onjuist. Het mediationtraject is voor beide partijen vrijwillig. Dat blijkt uit de tekst van artikel 12 van het RTRB, daarnaast lijkt een mediationtraject waartoe een der partijen is gedwongen weinig zinvol. Ook verklaart beklaagde dat hij zich steeds constructief en oplossingsgericht heeft opgesteld. De Raad stelt vast dat dit in elk geval voorafgaande aan het indienen van de klacht door klagers niet het geval was en dat als hij dat na het indienen van de klacht wel geweest zou zijn, dat hoe dan ook het hiervoor overwogene niet anders maakt.

4.10 De raad komt tot de conclusie dat de klacht gegrond is in al zijn onderdelen. Naar het oordeel van de Raad heeft beklaagde niet de diensten verleend die klagers van hem mochten verwachten, zeker gezien de wijze waarop beklaagde zich als deskundige presenteert.

Slotsom

4.11 De klachtonderdelen zijn alle gegrond.

Op te leggen maatregel

4.12.1. Beklaagde is in zijn dienstverlening jegens klagers tekortgeschoten. De Raad krijgt het beeld van een beklaagde die een opdracht met een deadline aanvaardt en een declaratie verzendt. Vervolgens laat hij de deadline onbenut passeren en informeert zijn opdrachtgevers daarover niet. Hij laat vervolgens maanden niet van zich horen. Vragen over de voortgang en financiële vragen laat hij

onbeantwoord tot hij verklaart dat hij voor de beantwoording daarvan betaald wil worden. Hij legt de opdracht neer als hij wordt geconfronteerd met zijn gebrek aan kennis van het dossier (dat hij al maanden onder zich heeft en al lang geleden had moeten afhandelen). Hij weigert daarop in eerste instantie de aan hem verstrekte stukken te retourneren. Hij weigert het honorarium terug te storten, of toch in elk geval het onbenutte gedeelte daarvan (waarover hij geen helderheid schept), en voldoet, ook desgevraagd, niet aan zijn verplichtingen om financiële informatie te verstrekken. Beklaagde heeft hierdoor voortdurend in strijd gehandeld met de in het RBU neergelegde regels.

4.12.2. De Raad acht dit op zichzelf reeds ernstig. Daar komt echter nog het een en ander bij. Allereerst is aan beklagde al in een eerdere procedure de maatregel van schorsing als lid van de Vereniging voor de duur van drie maanden opgelegd. Deze procedure liep vanaf 8 oktober 2023 en de uitspraak van de Raad van Beroep is van 22 april 2026 (zie RVB:2026:001). Hoewel de feiten van die zaak met die van deze verschillen, zijn de overeenkomsten in de houding van beklagde die ook in die zaak worden beschreven treffend. Deze kunnen worden gekenschetst door het niet (geheel/naar behoren) afronden van opdrachten, niet reageren op vragen en het creëren of laten voortbestaan van onduidelijkheid over het gedeclareerde en nog te declareren honorarium.

4.12.3. Ook een andere zaak die de Raad op 24 juni 2026 ter zitting heeft behandeld en waarin hij heden uitspraak doet betreft een klacht tegen E.. Ook de gedragingen van E. in die zaak vertoont grote gelijkenissen met het hiervoor beschreven patroon. De Raad verwijst naar de uitspraak van heden met nummer RBT:2026:006

4.12.4. In de houding van beklagde ter zitting en in zijn stukken mist blijk van voldoende zelfinzicht om de verwachting te rechtvaardigen dat beklagd bereid of in staat is zijn gedrag te verbeteren. Hij stelt dan wel constructief te zijn en mee te werken aan een oplossing. Dit is er echter slechts op gericht het voor beklagde zelf gerezen ‘probleem’ op te lossen. De Raad mist daarin ieder besef en iedere erkenning door beklagde van zijn eigen aandeel in de situaties. Integendeel lijken ter zitting van de Raad redelijkheid en realiteitszin niet goed vat op hem te krijgen. Zo herhaalt hij keer op keer verwijten die naar het oordeel van de Raad berusten op standpunten die niet pleitbaar zijn (dat A. niet tevens de gemachtigde van C. is, dat op klagers een verplichting tot mediation rust). Ook als de Raad hem heeft bevestigd zijn standpunt gehoord en genoteerd te hebben blijft hij dit herhalen.

4.12.5. Het bovenstaande leidt er toe dat naar het oordeel van de Raad geen gerechtvaardigd vertrouwen is op verbetering van het gedrag van beklagde. Daar komt bij dat het een recidive betreft. Naar het oordeel van de Raad is de maatregel van “ontzetting uit het lidmaatschap” als bedoeld in artikel 17.4, onder e. van het RTRB het enige passende en geboden antwoord op de geconstateerde gedragingen van beklagde. De Raad zal overeenkomstig beslissen.

4. Kosten van de procedure

De kosten van deze procedure worden met toepassing van artikel 17.6 van het RTRB vastgesteld op € xx. Deze kosten komen ten laste van beklagde. Door de Vereniging dient aan klagers het door hen voor het in behandeling nemen van deze klacht gestorte bedrag van de waarborgsom van € xx te worden terugbetaald.

5. Beslissing

De Raad:

- verklaart de klacht in al zijn onderdelen gegrond
- bepaalt dat beklaagde wordt ontzet uit het lidmaatschap van de Vereniging,
- bepaalt dat deze maatregel van ontzetting als lid van de Vereniging ingaat op de eerste dag na de dag waarop deze uitspraak onherroepelijk is geworden,
- veroordeelt beklaagde in de kosten van de procedure, door de Raad vastgesteld op € xx en bepaalt dat beklaagde het bedrag ad € xx uiterlijk binnen veertien dagen nadat deze uitspraak onherroepelijk is geworden dient over te maken naar rekening IBAN: NL92 ABNA 0435 1683 55 t.n.v. RB te Den Haag onder vermelding van klachtnummer 6583.01.08-134.97, en
- bepaalt dat de door klagers gestorte waarborgsom van € xx door de Vereniging wordt gerestitueerd.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J-P.R. van den Berg, voorzitter, mr. drs. C.J. van Zijp RB en drs. N.J. Verhagen RB, leden van de Raad van Tucht, te Den Haag op 1 juli 2026, en is ondertekend door de voorzitter.

De voorzitter,

Deze uitspraak wordt toegezonden aan klaagster en beklaagde. Een kopie van deze uitspraak wordt toegezonden aan het bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag.

Tegen deze uitspraak kunnen klaagster, beklaagde en het bestuur van de Vereniging RB binnen twee maanden na de dagtekening beroep instellen via de website rb.klachtregeling.nl.

Voor het instellen van beroep is een waarborgsom verschuldigd. Na het instellen van beroep ontvangt de indiener daarvoor een nota.